

Når det kristne vil igennem

v. Elisabeth Staal Jensen

Indledning

Glem blot alle dine planer,
meninger om alt det, du vil nå.
Sæt dig i en dyb og stille undren
over dagen, som han lod os få.

Mærk så hjertet fyldt med glæde
når du ved, hvad livet vil med dig.
Se det lys, som Gud har tændt i sjælen,
lad det altid skinne på din vej
(2006)

ja, sommetider er der noget på færde, som man ikke selv har hverken planlagt, forestillet sig eller overhovedet gjort sig tanker om. Det skete for mig, hvor jeg ellers troede mig dybt forankret i miljøet omkring Tigerens Rede i Gedved. Men nej ---

Min fynske barndom

Jeg er vokset op i en lille fynsk landsby, hvor min far var handelsmand og kontrolassistent, min mor lærerinde. Mine forældre var hyppige kirkegængere, det hørte sig nærmest til. Min mors kristendom var af den lidt strenge type, handlede meget om, hvad der var rigtigt og forkert. Nok også præget af uddannelsen på det dengang indremissionske Aarhus Seminarium. Men hun viste mig i praksis udsagnet: "Vær mod andre, som du ønsker, de skal være mod dig." Min far havde et lysere syn på tingene. Han havde ingen uddannelse ud over et halvt år på landbrugsskole, men kunne alligevel citere adskillige digte og sange. Han holdt meget af naturen og bibragte mig den glæde gennem adskillige ture i skov og eng.

Min mor bad "Jeg er træt og går til ro" som aftenbøn med mig, til jeg var vel 5-6 år. Velvidende at jeg var bedre stillet end så mange andre børn i verden, ændrede jeg, i en periode, efter selv at have "overtaget" aftenbønnen, lidt på formuleringen "Fader, se med kærlighed til mit ringe leje ned". For at vise Gud min taknemmelighed bad jeg i stedet "til mit rige leje ned". En gang, jeg har vel været 8-9 år, sad jeg i haven inde midt i en hasselbusk og spekulerede over, at præsten havde sagt, at vi var alle syndere. Eftersom jeg var et meget forsigtigt barn, gjorde jeg mig meget umage for at opføre mig rigtigt – og mere kunne jeg ikke forestille mig, at Gud ville forlange af noget menneske.

Igennem uddannelse og de tidlige voksenår betød det kristne ikke voldsomt meget. Jeg valgte religion som linjefag på seminariet, var meget optaget af f.eks. religionspsykologien og skrev

afsluttende opgave om "Religiøsitetens udvikling hos børn og unge". Men stadigvæk holdt jeg arms afstand til emnet "tro". Jeg talte aldrig om min egen tro, måske kendte jeg den slet ikke rigtigt! Min mand og jeg blev gift i kirken, og vores søn blev døbt – på trods af, at det var i de oprørske 70'ere. Jeg vil sige en positiv holdning til kristendom og kirke, men meget lidt personligt engagement.

Munach

I 1980'erne var der godt gang i den alternative verden i Århus, hvor vi boede. Vi prøvede forskellige ting af, jeg uddannede mig til zoneterapeut, og efterhånden nærmede vi os også de mere esoteriske ting som healing, meditation og lignende. Omkring 1990 blev vi involveret i Munach, et meditationscenter, som netop var startet i Gedved.

Munach i Gedved

Det fik en afgørende betydning i vores liv. Vi flyttede til Gedved , deltog i alt, hvad der kunne lade sig gøre, kurser i selvudvikling, meditation, healing osv. Det medførte de næste ti år en heftig selvudviklingsproces med voldsomme op- og nedture. Ind imellem var den ene eller den anden parat til at løbe skrigende bort, til andre tider stod himlen nærmest åben. Vi var meget engagerede.

Omkring årtusindskiftet skete der nogle store forandringer. Jørgen og Anne Sophie – ledere af Munach og ægtepar - blev skilt. Jørgen flyttede til Djursland sammen med ca. halvdelen af de mennesker, der ellers, som os, havde slået sig ned i Gedved for at være en del af miljøet omkring Munach. Der fulgte nogle trange år, hvor vi, der havde valgt at blive hos Anne Sophie, gik på alle de kurser, vi overhovedet kunne få tid og råd til for at sikre stedets overlevelse.

En kristen identitet

For mig skete det i de år, at det kristne begyndte at træde stadig tydeligere frem. Ganske vist havde det i alle årene været kristne symboler og figurer, der havde optrådt i mit energisystem og i de sessioner, vi ofte deltog i. Meget af tiden havde jeg ikke reflekteret særligt over det, kun havde jeg ind i mellem følt mig lidt "umoderne", når de andre arbejdede med ting fra den tibetanske buddhisme. Et eksempel: En overgang blev der talt en del om Boddhisatvaløfter. I mit system blev det til et ønske om at aflægge et nonneløfte (dog uden cølibatet!) om at bruge sit liv på at tjene Gud.

I efteråret 2002 dukkede fænomenet "indre vejledning" op i min bevidsthed, og jeg begyndte at spekulere på, hvordan man ville

vide, hvis man skulle gå over til indre vejledning. I en meditation oplevede jeg, at hvis jeg skulle gå over til indre vejledning, skulle den komme fra Kristus, intet andet ville kunne bruges. På et kursus spurgte jeg Anne Sophie, om ikke hun kunne sige noget om fænomenet, og til min store overraskelse gav hun sig til at tale om, at jeg så at sige var færdig som menneske, at jeg ville kunne rejse fra centeret uden at miste højde, men at hun da håbede, jeg ville blive. Jeg var målløs, det havde på det tidspunkt ikke så meget som strejft mig at skulle forlade centeret. . Jeg havde faktisk ikke skænket en tanke, at der kunne være en modsætning mellem ydre og indre vejledning.

Et andet udtryk, der dukker op og som kommer til at fylde meget for mig i de næste mange år, er "at følge Guds vilje". Samtidig sker der det, at jeg så småt begynder at føle mig i et modsætningsforhold til de ting, der sker på centeret (som nu hedder Tigerens Rede). Dels fylder tantra meget, dels fylder buddhismen meget. Mange gange siger Anne Sophie til mig, at der ikke er nogen tvivl om, at jeg i min grund er kristen, men at der ikke behøver at være nogen modsætning mellem det og Tigerens Rede. Det forstår jeg sådan set godt, der er jo ingen krav om bestemte måder at forholde sig på, og et langt stykke af vejen synes jeg sådan set, at min holdning til tingene er uden for de religiøse rammer, mere universel. Alligevel vokser problemerne for mig.

I denne periode oplever jeg nogle gange, at en salme vil "igennem". Somme tider synes jeg, ordene er lidt vel fromme, men det er nu alligevel en stor glæde, hver gang det sker. I en session i 2004 oplever jeg, at Jesus siger til mig, at det slet ikke er hans død, men hans liv, det handler om. Og at jeg skal være med til at sørge for, at det ikke bliver glemt. Det er jo klar tale for en,

som har haft store problemer med al den fokus på korsfæstelsen, der er i den protestantiske kirke.

Et par år efter ser jeg i en meditation, at min hovedskal flækker, og lyset vælter ud. Jeg tænker, at mit perspektiv er at have kontakt til Guds lys i mig selv. Dels for min egen retning, men også for – som Jesus gjorde det – at få andre til at huske, at de også har Guds lys i sig. Da jeg fortæller det til Anne Sophie, svarer hun: "Ikke noget i livet må blive en sovepude, heller ikke Tigerens Rede." Igen en respons, som undrer mig såre.

En lang afsked

I 2007 er jeg i en session travlt beskæftiget med at hugge bindinger over. Bagefter bliver jeg klar over, at det handler om at gøre mig fri af bindinger til Anne Sophie og Tigerens Rede. Det medfører efter nogle måneders kvaler, at jeg i foråret 2008 holder orlov fra Tigerens Rede. Anne Sophie og jeg har aftalt et halvt år, for at jeg kan bruge min tid, energi og penge på at udforske, hvad der egentlig foregår i den kristne verden – for det må jeg jo tilstå, at jeg vidste uendelig lidt om.

Nogle få ting havde dog fanget min opmærksomhed og vakt min begejstring: Spongs bog: "En ny kristendom i en ny verden" og en udsendelsesrække på DR2, hvor jeg bl.a. havde set, at man i en lille kirke på Als lavede meditation på dagens tekst om søndagen inden gudstjenesten.

Jeg går til foredrag i Risskov kirke om Thomas Keating og Centrerede Bøn i forbindelse med, at filmen om ham blev lanceret tager med Lene Højholt på tur til Assisi og på retræte i

Skovhuset med Jette Dahl. På den ene side opdager jeg min modstand mod kirkens håndtering af kristendommen. Den har forsømt at udvikle sig. På den anden side begynder jeg at føle, at det er i orden at være kristen – også i vore dage. At der også i kristendommen er masser af udviklingsmuligheder. Jeg får revideret en del af mine gamle forestillinger (fordomme?) om, hvad det vil sige at være kristen. Og derefter vender jeg tilbage til Tigerens Rede, fordi det der er muligt at arbejde med bevidsthed, hvilket er meget vigtigt for mig.

Alligevel har jeg det svært. De næste tre år er et stort pres for mig. På den ene side synes jeg, det er fantastisk, at der findes et sted som Tigerens Rede, hvor man kan arbejde med bevidsthed og energi. På den anden side føler jeg mig så forkert og anderledes på stedet. Samtidig med at jeg kommer med i Svejstrupgruppen – en meditationsgruppe under ledelse af Peter Ruge (som tidligere var præst på Als i den kirke, jeg havde set på TV) – vokser min glæde ved det kristne, fordi jeg her møder en kristendom, som er udogmatisk og har noget meget ægte og oprindeligt over sig.

På et kursus på Tigerens Rede januar 2009, går jeg meget op i, at jeg har været på centeret i 18 år, tænker, at jeg nu skal til at stå på egne ben – måske endda flytte hjemmefra. Senere det forår er jeg på en retræte med Jette Dahl. Her bruger jeg en hel dag på at sidde og skrive et afskedsbrev til gruppen omkring Tigerens Rede. Jeg kan mærke, hvilken frihed der er forbundet med at give slip. Alligevel tør jeg endnu ikke effektuere det. Brevet kommer aldrig ud.

I foråret 2011 er jeg på en kirkevandring ledet af Peter Ruge. Mit tema bliver, hvordan jeg kan ændre mit efterhånden noget

ramponerede engagement i Tigerens Rede. Og midt i den lysegrønne forårsskov kommer strofen: "Sig nærmer tiden, da jeg må væk." Først tænker jeg, nå skal jeg dø nu, jamen så er der da også meget, der bliver nemmere. Men så bliver jeg klar over, at det nok handler om at tage afsked, måske ikke med livet – men med Tigerens Rede. Og i

kirken til gudstjenesten efter vandringen mærker jeg, at det er der, jeg hører hjemme (jfr. strofen "og haver andetsteds hjemme")

Min mand og jeg har delt vores engagement i Tigerens Rede i alle de mange år; vi bor i byen på grund af Tigerens Rede; der er ingen på Tigerens Rede, som ikke synes, jeg kan være der, "selv om" jeg er kristen. Mange forhold taler for at forblive en del af gruppen. Men inden i mig selv bliver det mere og mere vanskeligt. En nat drømmer jeg, at jeg surfer på to brædder, og mine ben bliver tvunget længere og længere væk fra hinanden. Jeg ved, at jeg for at undgå at blive revet midt over, er nødt til at give slip på det ene af brædderne.

Vi når alligevel hen til august og et stort kursus på Tigerens Rede. 90 mennesker i fire dage. Her får jeg den ene stærke oplevelse

efter den anden. Får en guldring af Gud, som tegn på, at han altid vil være der. Ser Lodbjerg Kirkes renovering som billede på den forvandling, der skal ske med kristendommen, det vil jeg gerne være med til. Oplever at der findes tusinde muligheder for en forbindelse til Gud, og at Tigerens Rede ikke længere er min vej. Stiller mig op ad væggen, "sætter et aftryk" og træder frem i verden på egne ben.

Endelig sender jeg brev til Anne Sophie og er derefter - efter 20 år - ikke længere en del af Tigerens Rede.

Set i bakspejlet har det taget enorm lang tid at forstå, hvad der var på færde og langt mere at turde handle på det. Men i dag har jeg stort set kun taknemmelighed at tilføje. Taknemmelighed over min tid på Tigerens Rede, som har åbnet for så mange aspekter i mit liv. Taknemmelighed over den langmodighed, Gud, Kosmos, energien - har udvist. Taknemmelighed over at livet har så mange rige tilbud, når bare man tør se dem og tage imod dem.